

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ) (9/3/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (28)
«και ανελθόντα εις τους ουρανούς» - Η Ανάληψη του Χριστού (Α΄)

Στο μέγα γεγονός της Αναλήψεως του Κυρίου¹, αγαπητοί μου αδελφοί, φθάνουμε, πλέον, αναλύοντας το Σύμβολο της Πίστεως. Πρόκειται για γεγονός μεγίστης σημασίας, καθώς είναι συνυφασμένο με την προοπτική της σωτηρίας μας, αφού, σύμφωνα με του Πατέρες της Εκκλησίας, ο Κύριος ανελήφθη στους ουραμούς και ως Θεός και ως άνθρωπος, αποκαθιστώντας, με τον τρόπο αυτό, την ανθρώπινη φύση στην προπρωτική της κατάσταση. Ας πάρουμε, όμως, τα πράγματα με τη σειρά.

Ποιος είναι ο ουρανός στον οποίο αναλαμβάνεται ο Χριστός; Οφείλουμε να διευκρινίσουμε το σημείο αυτό ως απάντηση σε εκείνους που μέμφονται ειρωνικά την Εκκλησία, ότι δήθεν εκλαμβάνει τον ουρανό ως συγκεκριμένο τόπο, μέσα στο σύμπαν, όπου κατοικεί ο Θεός. «Για την Ορθόδοξη ερμηνευτική παράδοση, ο ουρανός, στον οποίο ανυψώθηκε η δοξασμένη ανθρώπινη φύση με το υπερφυσικό γεγονός της Αναλήψεως του Κυρίου, πρέπει να νοηθεί όχι κατά φυσικό αστρονομικό τρόπο, αλλ' ως εικονική συμβολική λέξη, που έχει θεολογική, χριστολογική, εκκλησιολογική, ανθρωπολογική και εσχατολογική σημασία και φανερώνει, όσον αφορά στους ανθρώπους, την τελική μακαρία κατάσταση των λυτρωμένων, οι οποίοι έχουν σωθεί μέσα στην Εκκλησία και εν Χριστώ και «εν Αγίω Πνεύματι» θα είναι αιωνίως συνηνωμένοι με τον Ουράνιο Πατέρα»² «Ουρανός είναι αυτό που μάς επιστρέφει ο Χριστός, ό,τι χάσαμε με την αμαρτία και την υπερηφάνεια, με τις επίγειες, αποκλειστικά γήινες, επιστήμες και ιδεολογίες και τώρα είναι ανοικτός, μάς τον προσφέρει και μάς τον επιστρέφει ο Χριστός. Ουρανός είναι το βασίλειο της αιώνιας ζωής, το βασίλειο της αλήθειας, της καλοσύνης και της ομορφιάς, ουρανός είναι ολόκληρη η πνευματική μεταμόρφωση της ανθρώπινης ζωής· ουρανός είναι η βασιλεία του Θεού, η νίκη πάνω στο θάνατο, ο θρίαμβος της αγάπης και της φροντίδας...»³

Η σπουδαιότητα της Αναλήψεως αποκαλύπτεται, καταρχήν, αν αναλογιστούμε τις συνέπειες που θα είχε η μη πραγματοποίησή της για το ανθρώπινο γένος. Ο ίδιος ο Κύριος, μετά την Ανάστασή Του, αποκάλυψε στους Μαθητές Του ότι *συμφέρει ίνα εγώ απέλθω. Εάν γαρ εγώ ουκ απέλθω, ο Παράκλητος ουκ ελεύσεται προς υμάς.*⁴ Η

¹ Μάρκ. 16,19 Λουκ. 24,51 Πράξ. 1,11 Α΄ Τιμ. 3,16

² Ευάγγελος Θεοδώρου, «Εκκλησία», Μάιος 1999, σελ.242

³ π. Αλέξανδρος Σμέμαν, «Εορτολόγιο», σελ. 190

⁴ Ιωάν. 16,7

Ανάληψή Του δηλ. άνοιξε τον δρόμο για την έλευση του Αγίου Πνεύματος και την ολοκλήρωση του σχεδίου της Θείας Οικονομίας για την σωτηρία των ανθρώπων. Αν ο Κύριος δεν αναλαμβανόταν στους ουραμούς και παρέμενε στη γη, το Άγιο Πνεύμα θα ήταν περιττό, γιατί η παρουσία και η ενέργεια του Χριστού θα απορροφούσε κάθε ανθρώπινη πρωτοβουλία. Έτσι, ο Χριστός θα κατατούσε ένας γήινος και κοσμικός ηγέτης, στο πρόσωπο του Οποίου κάθε ανθρώπινη ανάγκη θα έβρισκε την ικανοποίησή της, ενώ θα έπαυε κάθε ανθρώπινη αυτενέργεια. Η πίστη θα ήταν περιττή, αφού το αντικείμενό της, ο Χριστός, θα ήταν παρών. Χωρίς, όμως, την πίστη, πώς θα ευαρεστούσαμε στον Θεό, πώς θα μπορούσε να ισχύσει ο λόγος του Κυρίου *μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες;*⁵

Από κάθε άποψη, λοιπόν, η Ανάληψη του Κυρίου ήταν συμφέρουσα για το ανθρώπινο γένος· ήταν μία ακόμα δωρεά της αγάπης του Χριστού, γιατί μάς χάρισε Μέγα Αρχιερέα, λουσιμένο στη μεγαλοσύνη του ουρανού, που μάς προσέφερε έλεος, χάρη, αλλά και τη μεσιτεία Του για την προσωπική μας σωτηρία. Ο κυριότερος, όμως, λόγος για τον οποίο η Ανάληψη είναι κορυφαίο σωτηριολογικό γεγονός είναι γιατί συνιστά και την προοπτική της δικής μας εν σώματι αποκαταστάσεως στην Βασιλεία του Θεού. Η ανθρώπινη φύση εξέπεσε της παραδείσιας κατάστασης με την πτώση του Αδάμ· αμαυρώθηκε και στερήθηκε των αγαθών της Βασιλείας. Τώρα, πλέον, αποκαθίσταται εις το αρχαίο κάλλος, αφού ο Κύριος την φέρει μαζί Του στους ουραμούς, ως νέος Αδάμ, που αναγεννά την ανθρώπινη ύπαρξη. «Γι' αυτό και οι άγγελοι, υποδεχόμενοι τον Χριστόν αναλαμβανόμενον, έψαλλαν «άρατε πύλας οι άρχοντες ημών και επάρθητε πύλαι ουράνιοι και εισελεύσεται ο Βασιλεύς της δόξης». Τί σημαίνουν τα λόγια αυτά; Μήπως οι άγγελοι ζητούσαν να ανοίξουν οι κλειστές πύλες του Παραδείσου για τον Χριστό ως Θεό; Βεβαίως όχι, αλλά για τον Χριστό ως άνθρωπο, διότι για τους ανθρώπους ήταν κλειστές οι πύλες της Βασιλείας Του»⁶

Αιτία, λοιπόν, άπειρης ευγνωμοσύνης προς τον πανάγαθο Θεό, αγαπητοί μου, είναι η τελευταία πράξη της επί γης ζωής Του, που συνιστά, ταυτόχρονα, την εν σώματι αναχώρησή Του από τα γήινα του κόσμου τούτου. Γιατί, από την στιγμή εκείνη της Αναλήψεώς Του οι άνθρωποι δεν είμαστε, πλέον, πολίτες αυτής της γης, αλλά πολίτες του ουρανού και καθιστάμεθα κοινωνοί, κατά χάριν, της Θείας ζωής. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

⁵ Ιωάν. 20,29

⁶ Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, «Εφημέριος», Απρίλιος 2006, σελ.